

PREADAMITÁK

**A lélek előzetes fejlődési útja
Az előidő emberei. Felelősség
Fejlődés a "muszáj-törvényben"**

**János evangélium 14/21 ígérete alapján
prófétai módon kapta és írta:**

BERTHA DUDDE

Ezek az írások valláson felülállók!

Valláshoz tartozástól nem akarnak senkit eltéríteni, sem valami vallási közösségre rábeszélni.
Megjelenésük egyedüli oka, hogy Isten szavát – amit Ján. Ev. 14,21 ígérete alapján ad nekünk a mai időkben –
az embereknek hozzáférhetővé tegye.

Ján.14,21: Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.
Aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.

Német eredetiből fordította, és közreadja:

**G. Szieger Magda
1913 - 2001**

TARTALOMJEGYZÉK

Isten Megváltó Tervének tudomásulvétele
Mi a világ?
A teremtés folyamata örökkévalóságokig tartott
Időfogalom a Föld fejlődésével kapcsolatban
A lélek fejlődése az emberi testbeöltözés előtt
Fejlődés a "muszáj-törvényben" - A szabad akarat állapota
A Föld és az ember fejlődése
Az elő-idő emberei - Felelősség
Preadamiták
Mióta él ember a Földön?
Előember?
Ismeret a lélek előzetes fejlődési menetéről
A lélek elő-fejlődési útja
Ki hiszi el az emberi lét előtti hosszú folyamatot?
Azt akarom, hogy az emberiség világosságot kapjon

Engedélyezett a minden változtatás nélküli, és a forrás megjelölésével készült, fejezetenkénti fordítás és nyomtatás.

2007.

Isten Megváltó Tervének tudomásulvétele

Hogy örök Megváltó Tervemet tudomástokra hozom, ez éreztesse meg veletek az idő komolyságát amiben éltek. A legnagyobb tisztaságban egy olyan ismeretet tárok elétek, ami betekintést nyújt kormányzásomba, fölvilágosít a földi élet és a teremtés értelméről és céljáról. Olyan tudás ez, amit ember nem adhat meg, annyira hatalmas és terebélyes, amelyet csak szellemem közvetíthet. Olyan világosságot vezetek a földre, ami világosan sugárzik, és ha nyitottak vagytok, ha hagyjátok, hogy amikor beszélek róla, hatást gyakoroljon rátok, akkor megszűnteti tudatlanságtokat.

Ennek a szokatlan közlésnek az az oka, hogy ti emberek már nagyon közel vagytok a véghez. Amint megismeritek Megváltó Tervemet, érthető lesz, hogy egy megváltó periódus jutott a végéhez, mert eljött az ideje. Nektek mindent ennek szemszögéből kell néznetek: tehát a bukott szellemi lényeknek meg kell adnom a lehetőséget, hogy a hozzám való visszatérés útjára törekedjenek, akár az emberről, akár a teremtésekbe belekötött szellemiről van szó, aki ősszubsztanciájában mint lény indult ki belőlem, és az Atyai házban is mint lény kell visszatérnie. Ha ismeritek örök Megváltó Tervemet, akkor tudjátok, milyen végtelenül hosszú a fejlődés útja, amit a bukottaknak meg kell tenni, hogy ismét a magasba jussanak. Szánalommal gondoltok rájuk, hogy még nem érték el az ember-állapotot, és még kötöttségben szenvednek. Hiszen szabad szellemek voltak, akik belőlem indultak.

Azt is tudjátok, hogy az ember szabad akaratának a következménye, ha földi életével kudarcot vall, mert a szabad akarattal maga teremti meg sorsát. És jogtalanul járja a földi utat, ha az emberi testet öltés kegyelmét nem használja fel. Megérthetitek, hogy ez a szellemi lény maga herdálta el a földi életét.

Tehát egy megváltó periódus befejezése részemről szeretetem megnyilvánulása, mert azt a szellemit is magasabbra akarom emelni, aki már vágyódik az utolsó formára, hogy azután végképpen megszabadulhasson a Földön való tartózkodástól.

Örök Megváltó Tervemről való ismeretet a végidőben vezetem el hozzátok, emberekhez. Ez rendkívüli kegyelem számotokra, mert könnyebben elhiszitek, hogy a vég elkövetkezik, mert ismeritek az összefüggéseket. Bár előttem 1000 év annyi, mint nektek egy nap, de egyszer az utolsó nap is elérkezik, mert öröktől fogva meg lett határozva. Ekkor választom szét a juhokat a bakoktól. Akik hűségesek maradtak és maradnak hozzám, azok megmenekülnek. Ezek közül senki ne féljen, amikor megrendül a Föld, mert élete mindörökké biztosítva van.

Tehát szavaimat helyesen értsétek, és ne kételkedjeteK sem bennem, sem szavaimban, amely a magasból hangzik, és a közeli végről ad hírt. Minden megvalósul, mert igazság. Ti, akiknek már kinyilatkoztatásaim által van ismeretek, valóban könnyen elhíhetitek, mert ismeritek az összefüggéseket. Megváltó Tervemet azért nyilatkoztatom ki, azért kaptátok a szokatlan ismereteket, hogy hinni tudjatok. De elhatározásomtól eltéríteni nem tudtok. A vég napját már nem lehet megmásítani, mer öröktől fogva meghatározott.

Viszont mindenki azok közé tartozhat, akiket oltalmamról biztosítottam, feltéve, ha hűséges marad hozzám. A kevés igaz emberhez tartozhattok, akiket karom megvéd és elemel a Földről, amikor elérkezik az óra, amely a földön, a föld felett és a föld alatt minden teremtmény végét jelenti.

Hatalmam nagy és szeretetem végtelen, és mindez a még megváltatlan szellemi lényeknek szól. Bölcsességem valóban felismeri a megfelelő időt, amikor változtatásra van szükség, mert a fölfelé fejlődésnek örök Rendemnek megfelelő módon kell folytatódnia. Szeretetem, bölcsességem és hatalmam folytonosan dolgozik, amikor a bukott szellemlényeknek az Atyai Házba való visszavezetéséről van szó.

Amen.

B.D.Nr.8919

1965. 01. 28.

Mi a világ?

A világot minden teremtményével együtt úgy tekinthetitek, mint ellenfelem birodalmát, mert magában rejt minden bukottat – csak a szellemi az idők folyamán kiszakította magát belőle, miután egyik formát a másik után vette magára. A világot mérhetetlen bölcsességem és hatalmam teremtette, és ebben ellenfelemnek nincsen része. Megszűnt minden hatalma a maga világa fölött, habár az övé. Teljes szépségben jött létre, és a maguk nemében a legcsodálatosabb teremtmények vannak rajta. Mindenütt felismerhető szeretetem, bölcsességem és hatalmam, annak ellenére, hogy belekötöttem az összes nekem ellenálló szellemit ezekben a teremtményekben.

A teremtés boldoggá tett, mert lehetővé tette, hogy a belőlem egykor kisugárzott erőt újból hatásossá tegyem. Mint lény a belőlem kisugárzott erő megtagadta a tevékenységet, sőt a szereteterőm visszautasítása által már nem is volt cselekvésre képes. Ennek az erőnek újból rendeltetést adtam. A világ megszámlálhatatlan teremtménnyel jött létre, és a teremtésben a hozzám hűségben megmaradt szellemi lények is részt vettek. Nekik is volt teremtő erejük. Ismerték gondolataimat, tervemet, és a velem közösen végzett munkát igen nagy boldogságnak érezték. Elbukott testvéreiket szerették, segíteni akartak, hogy a mélyből azok is a magasba jussanak. Emberi szemmel nézve igen hosszú ideig tartott ez a folyamat, de a hűségben maradt szellemek számára ez nem volt zavaró.

Tökéletesek voltak, és ezért hiányzott belőlük minden időfogalom. Az emberré válás előtt nektek sem volt időfogalmatok. Az időfogalom csak akkor kezdődött, amikor az én-tudatú ember lépett a teremtésbe, és addig ismeri ezt az idő- és térfogalmat, amíg újból tökéletessé nem lesz.

Az időfogalom megmutatkozik minden teremtett dologban – mindenben, ami formával bír – legyen az kőzet, növény vagy állatvilág. Mindig meghatározott idő áll rendelkezésükre, ezáltal a felfelé fejlődés mindig meghatározott ideig tart.

A természetben mindig megfigyelhető a folytonos változás, ez látszik a tavasz, nyár, ősz és tél folyamatos visszatérésében is. Minden felülmúlhatatlan bölcsességben ment a maga útján, és változatlanul megmarad, amíg a Teremtés fennáll, mert isteni Terv szerint megy minden végbe. Másrészt a különféle világok és különféle teremtmények számára más és más törvény van érvényben, de a felfelé fejlődést mindegyik előnyösen befolyásolja, és mindegyik számításba veszi a már elért fejlődési fokot. Ezért tetszéssel nézek teremtésemre, és nem a bukottakat látom benne, hanem azt az eszközt, ami a magasba segíti őket, és egyszer létrehozza a hozzám való visszatérésüket.

Ti emberek is örvendezhettek a Teremtésnek, mert csodadolgokat nyújt nektek, amiket ti nem volnátok képesek megalkotni. Csak nézhetitek és csodálhattok mindent. De ti figyelmetlenül csak elmentek mellette, holott minden bölcsességet, szeretetet és hatalmat bizonyít. És mégis miattatok jött létre, ti vagytok mindennek a koronája – mert ti vagytok az egykor elbukottak, akik most a visszatérés utolsó, rövid útját járjátok. Minden, amit magatokon kívülinek láttok, az nektek szolgált, mert ti mindezt – ezeket a formákat – már legyőztétek.

Viszont az utolsó, tehát az emberi állapotban, ellenfelemnek újból hatalma van fölöttetek, és ezt én nem vehetem el tőle. Magatoknak kell kiszakítanotok magatokat azzal, hogy szabad akaratotokat mindig felém irányítjátok. Ekkor az ellene való küzdelmetekben összes világosság-beli lény támogat és segít, mert mind azt akarja, hogy szabaddá váljatok attól, aki egyedüli oka a földi világ keletkezésének, mert lehúzott benneteket a mélybe. Viszont a döntést, hogy melyik úrhoz akartok tartozni, magatoknak kell meghozni, és az Örökkévalóságban egyedül a magatok döntése határozza meg sorsotokat.

Amen.

B.D.Nr.8770

1964. 03. 04.

A teremtés folyamata örökkévalóságokig tartott

A teremtés folyamata nem pillanatok műve volt, habár valóban nem hiányzott volna hozzá a hatalmam, de a teremtés célját tévesztette volna, annak ugyanis a mélyből a magasba törekvő célnak kellett lenni, és ezért végtelen idő-

kön keresztül kellett tartania. Tehát meg kell értenetek, hogy az Atyák Könyvében ezt csak képszerűen lehetett ábrázolni, és a teremtés tényét csak így lehetett tudomástokra hozni. A mély ismerethiányban élő emberek másképpen nem értették volna meg, holott azt tudniuk kellett, hogy a Teremtés elsősorban az én kezeimből került elő, az én akaratom hozta létre, és az én hatalmam bizonyítéka volt és marad.

Aki mélyebben akar behatolni, az mélyebb ismeretekre is juthat, de elsősorban egy hatalomról kell tudni, amely által keletkezett minden amit lát, és amit nem lát.

Mielőtt a mélyebb összefüggéseket meg lehetne magyarázni, ismerni kell az őскеzdetét mindannak, ami belőlem szereteterőként, mint önálló lény sugárzott ki. Tudnia kell ezeknek a lényeknek az elbukásáról, a nagy ősbűnről, ami ezután már megterhelte a lényeket. A Teremtést csak ezután lehet említeni, a visszavezetéssel együtt. De akinek még nem ébredt fel a szelleme, az megragad a holt betűknél, és soha nem lát tisztán, mert azt nem érdeklik a szellemben felébredt emberek tanításai.

A Teremtés minden egyes dolgának végtelen hosszú idő kellett – és ez mindig az egyes teremtményben rejlő szellemire vonatkozik –, amíg elért bizonyos fejlettséget. Olyan mélyre zuhant, hogy örök időig tartott, míg újra a különféle teremtett dologban magasabbra jutott. A legprimitívebbtől fel a legcsodálatosabb teremtményekig keletkeztek akaratom által az alakok, hogy magukba rejtsék a szellemit, akinek magasba jutását lehetővé teszik. Így kezdetben a Föld is, mint teremtett dolog, csak az éretlen szellemek összetömörülése volt, amelynek szubsztanciái lassan formává sűrűsödtek, olyan tömeggé, ami még nem volt szilárd matériának mondható, hanem formátlan alapelemeknek, mégis mondhatatlan erőhatással, mert teljesen fékezhetetlen szellemit hordott magában.

De bölcsességem helyes mértékkel osztott szét mindent és alkotó tevékenységéhez minden elemet fölhasznált. Lassan az egyes formák – amelyeknek meghatározott céljuk volt – jobban előléptek, és így megkezdődött a látható teremtett dolgok építése, ami aztán végtelen időkre kinyúlt. Végül a Föld már vegetációval volt tele, és mindig több kiérlelődött szellemi tudott bennük tartózkodni. Ezek a fölfelé fejlődés menetét a növényvilágban tették meg. Következtek az első élőlények, olyan teremtmények, amelyeknek egy nagyon csekély kis tevékenységet – ami természet szerint is dolguk lett volna – kellett kivitelezni. A fejlődés végtelen ideje múlt el megint ezektől az apró élőlényektől az állatvilágig, amelyek mindig nagyobbak és erősebbek lettek. Ezekben már sok összegyűlt szellemi végezte el a munkát, hogy a majd megjelenő ember számára használhatóvá tegye a Földet. Az isteni Teremtés koronája az ember, aki minden előlépcsőn keresztülvándorolt, és az emberi lélek most azoknak a részecskének az együttlése, amelyek egy egykor elbukott ősszellemhez tartoztak, és szétosztva kellett átmenniök a megszámlálhatatlan teremtési dolgon,

hogyan egyetlen teremtett dolog sem volt az én részemről a "pillanat műve" – épp azért, mert lassú felfeléfejlődésnek kellett megelőznie, enélkül céltalan és ok nélküli lenne az egész Teremtés. Mert a Teremtés nem miattam volt, hanem a bukott teremtményeim miatt jött létre, tehát célja van, amit teljesítenie kell: tehát hogy hozzám újból visszavezesse az elbukottakat.

Viszont mégis minden egyes teremtett dolog az én, a belőlem kihelyezett gondolat volt, ami mindig akkor került kivitelezésre, amikor a szellemnek – hogy a fejlődését folytatni tudja – egy új formára volt szüksége. Így jöttek létre periódusszerűen az új teremtmények. A növényvilágra akkor lett szükség, amikor a kővilág szellemiket adott szabaddá, tehát új formára, könnyebb beburkolásra lett szükség.

Ugyanígy keletkeztek a kicsi, és még kisebb élőlények a növényvilág teremtéséhez csatlakozva, és egyedül én tudtam, mikor lett az egyiknek a másikra szüksége, és azt is tudtam, hogy a nagyobb élőlényeknek – az előemberig élő állatoknak – mennyi időre volt szükségük a bennük lévő lélekszubsztanciák kiérleléséhez.

Így tudtam azt is, mikor érkezett el az idő, mikor gyűlt össze a szellemlény az egyes részecskéiben, hogy mint "lélek" az utolsó formában testet ölthessen. Ekkor egy újabb teremtett művet helyeztem ki magamból – az embert, aki annyira művészi alkotás, hogy a végső tökéletességig lehetségessé válik a benne való kiérlelődés.

Az ember teremtése is már végtelen idővel ezelőtt volt, és ezt ti emberek nem tudjátok megállapítani, mert idő-fogalmatok még lehatárolt, az én visszavezetési munkám pedig már örökkévalóságok óta tart.

Bár az ember óta is örökkévalóságok teltek el, míg a Föld annyira jutott minden teremtett dologgal, hogy az ember birtokába vehette kiérlelődése céljából.

De ez az időpont is már nagyon régen volt, mert a Földön periódusszerűen ismételt átalakulások, változások mennek végbe, amelyek fennállásának, és az ember ittlétének kiszámítását lehetetlenné teszik.

Viszont az biztos, hogy Megváltó Tervembe ti emberek csak akkor tudtok helyes bepillantást nyerni, amikor elértétek a megfelelő világossági fokot. Előtte nem tudtok értelmi gondolkodáson túli időket elgondolni, és arra az "örökkévalóság" felel meg, mint fogalom. Mindaddig képekben kell érthetővé tenni valamit, amíg szellemetek még nincs felébresztve. Csak már felébredt szellemmel lehet mélyebbre látni, de még a végső bölcsességek is csak akkor lesznek érthetőek, amikor beléptek a Világosság Birodalmában, amikor lelepleződhet minden, mert akkor már minden érthető számotokra.

Amen.

Időfogalom a Föld fejlődésével kapcsolatban

A Föld fejlődéséhez időtlen időkre volt szükség. És ha az emberek szeretnének is erre vonatkozóan időt tudni, nem tudtok annyira visszagondolni, mert meghaladja felfogó képességeket. De figyelembe kell venni, hogy éppen ilyen hosszú ideig tartott az általam teremtett lények elbukása is, és hogy az IDŐ mint fogalom nem vehető tekintetbe a Föld ilyen lassú fejlődési állapotánál, mert ezt a fogalmat csak az éntudatú lény ismeri a maga tökéletlenségi állapota alatt, – mert a tökéletes lénynek sincs már időfogalma.

Emiatt az ember a teremtett világnak, a "Föld"-nek fejlődési állapotát is mindig csak becslés alapján állapíthatja meg, de sohasem jut közel az igazsághoz, hacsak nem hagyják érvényben "az örökkévalóság"-ot, mint fogalmat. – A tőlem való elbukás örökkévalóságokig tartott, és ugyanennyi idő kell a mellőlem elbukott szellemiek "visszavezetéséhez" is.

És ha arra gondoltok, hogy röviddel a hozzám való visszatérés előtt álltok, hogy velem egyesüljétek, ha meggondoljátok, hogy ezt az örökkévalóságot már magatok mögött hagyjátok, és magasba menő fejlődéseket hamarosan azzal az eredménnyel zárhatjátok, hogy hiánytalanul megszabadultatok a formától, ha meggondoljátok, hogy a tőlem való távozás már örökkévalóságok óta végbement, és ti ezt a nagy ősbűnt lehordtátok, megszabadultatok tőle Jézus Krisztus segítségével – akkor valóban csak az az egy gondolat foglalkoztathat, hogy bensőségesen átadjátok magatokat az isteni MEGVÁLTÓNAK, Jézus Krisztusnak, és arra kéritek, lásson el erővel, hogy Istenetekkel és Atyáttal létre tudjátok hozni az utolsó egyesülést is. Őt fölismeritek Jézus Krisztusban, és ezért szeretetben és alázatban odaadjátok magatokat neki, hogy megszüntessétek a gőg és szeretetlenség egykori bűnét.

A ti gondolkodástok mindig csak határok között mozog, azért nem tudjátok megérteni, milyen végtelenül hosszú idők vannak mögöttetek, amikor akaratom megkötött, amikor ellenfelem hatalmából kivette, hogy magasabbra fejlődhessetek. És ezen a végtelen hosszú úton visszapillantást sem lehet engedni, mert akkor már nem volna lehetséges az utat szabad akarattal folytatni, a félelem hajtana benneteket, hogy akaratom szerint éljétek, és már soha nem tudnátok tökéletessé válni – mert annak a szabad akarat egyik feltétele. De ha tudtok lelketek vándorlásáról, nagyobb lesz bennetek a felelősségtudat. És akkor az emberek kutatómunkája is értékesebb, mert a Föld és lakóinak meglétét ezerévekre visszamenően bizonyítani vélik. Már ez is gondolatsort indíthatna, hogy az emberiség már mióta vándora a Földnek, ha nem is mindig mint öntudatos lény.

Viszont azt is tudjátok, hogy az egész Teremtés lényszerű szellemiből áll, és azt rejti magában is. Ezek most járják a fejlődés útját a magasba, hogy egykor ismét azzá legyenek, akik kezdetben voltak: szabad, éntudatú lények, akiknek

világosságuk és erejük volt, hogy tevékenykedjenek, mert ez volt a rendeltetésük, amikor szeretetem erejével megteremtettem őket.

Csak az ezekre a dolgokra vonatkozó hitet lehet kérni, mert bizonyítékokat nem lehet adni. De a hitből is lehet meggyőződés, amikor a lény a Földön töltött utolsó stádiumában Istenéhez és Atyjához akar hasonlítani, amikor szeretetté alakul, és ezáltal velem kapcsolódik.

Mert amint én jelenvaló lehetek neki – mert magam a Szeretet vagyok – ezt meggyőződéssel ő is el tudja hinni, tudja, hogy csak azért jár ő is a Földön, hogy az előzetes vég nélküli vándorlása után most feladatát befejezhesse. Ezért minden erővel hozzám törekszik, tehát az egyesülést is megtalálja velem, az Atyával, hogy kimondhatatlanul boldog legyen nála.

Amen.

B.D.Nr.6930

1957. 09. 29.

A lélek fejlődése az emberi testbeöltözés előtt

Ti emberek sok átalakuláson mentetek keresztül. Illetve a tulajdonképpeni énetek – a lelketek – tett meg egy végtelenül hosszú fejlődési menetet, mielőtt az emberi testbe inkarnálódott. Ez a fejlődési menet az összes teremtett dolgokon való áthaladás volt.

A léleknek számtalan részecskére felosztva kellett étellel betöltenie ezeket a teremtett dolgokat. Ezáltal a lélek kiérlelődött. Mindig újabb formába jutott, amint az egyforma érettségű részek összezárkóztak. Tehát a teremtett dolgok megszámlálhatatlan formája mind hozzájárult, hogy kiérlelődjenek a lélekrészecskék. Végül egymással összezárkózhattak a különféle érett részecskék, és mint emberi lélek megkaphatta az utolsó, tehát az emberi formát, az emberi testet, hogy azt megelevenítse. Valamennyiteknek ezen az úton kellett járni, mert az egykori ősbűn miatt az Istentől való távolság olyan nagy volt, hogy halott állapota miatt azt soha nem tudta volna legyőzni, mert először még az életre kellett eljutnia.

A bűnössé vált lénynek nem lehetett odaajándékozni az életet – azt szolgálattal kellett megszerezniük. De a lény a maga szabad akaratából soha nem szolgált volna. Ebben Isten ellenfele megakadályozta volna, hiszen a lény egykor őt követte a mélybe. De a halál állapotában sem maradhatott mindörökké, lehetőséget kellett adni neki, hogy élethez jusson. Ezt a lehetőséget nyújtotta a Teremtés létrehozása. Isten ebben elvette ellenfelétől az elbukott szellemi lényeket, és a maga szolgálatára állította őket. A Teremtés minden egyes dolga részére természettörvényt rendelt, és az elbukottaknak ezt szükségszerűen teljesíteniük kellett. Ennek következtében tehát szolgálatot teljesítettek kényszerűségből. Ezáltal – habár csak végtelenül hosszú idő múltán – de mégis szerzett magának egy gyenge kis életet, és az mindig magasabb fokú tevékenységre tette képessé. Mert minden egykor Istentől kisugárzott lényszerű Isten-

ből sugárzó erő volt és ez az erő tevékeny akart lenni. Az a lény szerű azonban, aki ellenfelemhez csatlakozott, tiltakozott Isten szeretetének erősugárzása ellen, pedig az kell az élethez, tehát a lény tevékenységéhez. Ezért estek a halál állapotába. Soha nem is találhatnának vissza, ha csak az életre volna bízva, mert a bukásuk által teljesen erőtlenné lettek. Isten ezért alkotta meg művét olyanak, ami kizárja már előre a lény tennivágyását, mert az csak az ellenfél akaratának volt alárendelve, és a kivitelezést a "természettörvényre" bízta. Terve mindössze annyi volt, hogy lassan életre hívja ami halott volt, és tevékenységre adjon alkalmat.

Így lett a szellemi – apróka részecskeként – az egyes teremtett műhöz tár-sítva, és természettörvénnyel tevékenységre indítva. Bele volt építve abba a te-remtett dologba, nem tudott ellenállni – muszáj volt elvégezni a szolgálatot. Ezáltal olyan fejlődési fokot ért el, amely mindig több szabadságot engedélye-zett, és a lény végül a szabad akarat állapotába került, ahol szabadon kellett döntenie, hogy ismét magasba akar-e törekedni, vagy újból a mélységet választ-ja.

Bár Isten a lényt segíti, hogy a magasra jusson, de nem kényszeríti, ha akarata lefelé kívánczik. A szabad akaratú való döntés a Földön az utolsó fej-lődési állomás – amikor a lélek emberi testben megszületik, és saját mérlegelé-se szerint használhatja szabad akaratát. Ebben az állapotban az embernek fel kell ismernie, a fejlődés menete mekkora kegyelem volt, és földi életét tudato-san ki kell használni. Erre a kegyelemre méltónak kell lennie, és akarnia kell, hogy az utolsó, nagyon rövid időszak célhoz jusson. Minden érzékszervével a végső tökéletességre kell törekednie, tehát Istenhez való tartozását igazolni kell. Mindent meg kell tenni, nehogy megint annak kezeibe essen, akitől végtelen időközön át isten segítségével távol tudott maradni. Ebben a rövid életszakaszban sem élhet könnyelműen, szellemi céljára kell gondolnia, arra, hogy megszaba-duljon minden kötöttségétől, és világosságban, erőben és boldogságban Isten-nel egyesülhessen.

A földi életet arra kaptátok, hogy lelketek megszabaduljon attól a bilincs-től, amit ősidőkkel ezelőtt Isten ellenfele rakott rá – de ennek a lélek maga volt az oka. Ezért a megszabadulásban is vállalnia kell a maga részét, hogy ezután mar szabad legyen, és az Örökkévalóságban élhessen.

Amen.

B.D.Nr.5125

1951. 05. 05.

Fejlődés a "muszáj-törvényben" - A szabad akarat állapota

Ok és cél nélkül nincs semmi. Én teremtettem mindent, ami van, és min-dent egy cél érdekében hívtam életbe. Ezek alapján mindennek rendeltetése van. Valamilyen formában szolgálni kell, hogy a célt teljesítse. A legkisebb do-

lognak, a legkisebb élőlénynek is van feladata, amit el kell végeznie, erre bizonyos módon rákényszerül, mert természettörvény alatt áll minden, tehát nem cselekedhet törvényellenesen. Azonkívül a muszáj-történyben végzett tevékenység bizonyos módon szolgálat is, mert előnyt jelent a másíknak, és vagy megtartásához, vagy keletkezéséhez szükséges.

Így semmi sincs a nagy Univerzumban rendeltetés nélkül, tehát hogy cél nélkül teremtettem volna. A végső cél és a végső rendeltetés azonban az, hogy a szellemi lény szabaddá váljon, és az isteni Terv szerint ehhez az egész teremtett világ hozzájárul. Maga a Teremtés is a szellemi lények megváltására keletkezett, és az egyes teremtett dolog ezt a rendeltetését a muszáj-törvény által végzi.

Más a helyzet az emberrel. Bár ő is Isten teremtett műve, de gondolatai, akarata és tette nincs alávetve a muszáj-törvénynek. A külső forma, az ember teste, még a muszáj-törvény alatt áll, mert ez abból a szellemiből képződött, ami fejlődése kezdetén áll. De a benne lévő léleknek bizonyos szabadsága van, saját akarata szerint fejlődhet, tehát Isten által ennek a törvénynek nincsen alávetve. Azonban a szellemi fejlődése – az anyag bilincseiből való kiszabadulása – az akaratótól függ, hogy hajlandó-e szolgálni. Tehát földi létének a célja megint csak a szolgálat. De mert a szolgáló tevékenységre nincs rákényszerítve, ki kell fejlődni benne a szeretetnek, mert szolgáló tevékenységre az ösztönöz leginkább. Amit a végtelen idők során végbevitt, ugyanazt most megkoronázza a maga szabad akarata folytán. Az ember szolgáljon szeretetből, hogy általa szabaddá váljon minden kötött állapotból, amit a szellemi lény bilincsnek, az őseredeti erő, és a teljes világosság korlátjának érez. Ezt a célját az ember elérheti, mert Isten megadta akarata szabadságát, hogy szabadon döntsön mellette, vagy az ellen, aki bevitte a fogságba és akitől ezért meg kell szabadulnia. A szolgáló szeretet az egyetlen kulcs, hogy ebből a börtönéletből kiszabaduljon.

Amit a lénynek Isten akarata szerint meg kellett tenni, amikor az egész Teremtésen átment, azt most az utolsó stádiumhoz érve, tegye meg mint szabad akarató ember – és szolgáljon szeretetből. Ezzel isteni eredetét tanúsítja – mert isteni lényét a szeretet alakítja ki, és újra azzá lesz, aki kezdetben volt, újból elkezd az életet, amit szabad akaratóból és gőgből elhagyott. Amint az ember szeretetből szolgál, Isten megszünteti az ellene elkövetett vétkeket. Kilépett a bűn állapotából, visszatért Istenhez, akitől eltávolodott. Fölismerte, hogy Isten gyermeke, vágyódik, hogy Atyjával helyes viszonyba kerüljön, és szeretet által Isten igazi gyermeke lesz. Mindezt szabad akaratóból kell megtennie, mert ez a földi élet próbatétele, és ezt feltétlenül meg kell állnia. Céljához eljuthat, mert Isten minden módon segítségére van. De fölöslegesen tette meg a fejlődésnek ezt a hosszú útját, amikor emberi állapotban a felfelé fejlődés helyett állva maradt – vagy visszafejlődött. Mint egykor, most újra visszaél szabad akaratóval, amennyiben nem használja ki a sok lehetőséget a szeretet gyakorlására, amelyeket mind a cél elérésére kapott.

Ezért a következményeket is viselnie kell: egy ismételt menetet az egész Teremtésen át. De egyszer majd eléri a célt, mert a lény maga határozza meg fogságban maradásának az idejét. Isten szabad akaratot adott neki, és ezt figyelembe veszi, mert csak általa válhat tökéletessé.

Amen.

B.D.Nr.6295

1955. 06. 26.

A Föld és az ember fejlődése

Teljes bizalommal jöhettek hozzám bármilyen kérdéssel, mert olyan választ adok rá, amit hasznosítani tudtok. Ti csak korlátolt ismereteket tudtok fölfogni, de amit én közlök veletek az elég arra, hogy örök Megváltó Tervembe bepillantást nyerjete.

Arra is elég, hogy fölvilágosítással és tanítással szolgáljatok a másik embernek. Elég, hogy magatok számára is kinyilvánuljon szeretetem, bölcsességem és mindenhatóságom. De ha ti magasabbra léptek ismeretben, felvevőképesebbek lesztek erőm és világosságom befogadására, én is megnövelem az ismereteket. Mert az a célom, hogy tökéletesek legyetek, ahogyan az őskézdetben azok voltatok. És ehhez hozzátartozik, hogy mély ismeretetek és terebélyes tudástok legyen kormányzásomról, tevékenységemről, lényemről – és a magatok céljáról.

Végtelen időre volt szükségetek, hogy a mélységből arra a magasságra fejlődjete, ami megengedi az emberlétbe való belépésedet. Végtelen hosszú időbe tellett, mert mindennek törvényszerűen kellett fejlődni, nem lehetett tetszés szerint fejlődési szakaszokat kihagyni, hanem örök Megváltó tervem szerint minden fázison át kellett menni. Erre a felfelé fejlődésre volt még szükségük azoknak a teremtményeknek, akiket ti elő-embernek neveztek. Az ember kutatási ösztöne szeretné tudni ennek az elő-időnek a hosszúságát, de ez csak nagyon korlátozva sikerülhet, mert örökkévalóságok voltak, amelyben a szellemi lassan magasabbra fejlődött – végeredményben ahogyan a mostani teremtést látjátok – azok végtelen hosszú időszakok, amelyekre az "örökkévalóság" a helyes kifejezés.

Magának az időnek a fogalma csak akkor kezdődött, amikor az "embernek" nevezett teremtmény fogalma a Teremtésbe lépett. Előtte az emberszerű élőlények nem voltak oly mértékben értelmesek, hogy tudatosan éltek volna, és fölfogták volna a "múlt, jelen, jövő" fogalmát. Embernek csak az értelemmel és szabad akarattal fölruházott lényt lehet nevezni, aki olyan mértékben tud gondolkodni, hogy képes bizonyos ismeret szerzésére, és eme ismeret alapján él. A tudatos magasabbra-fejlődésről is ettől az időponttól kezdve lehet beszélni, amivel az egykor elbukott szellemi lehetőséget kap, hogy végérvényesen visszatérjen hozzám.

Az ember megteremtése a Megváltás-korszak kezdete volt, ahol a szabad akarat volt a döntő, és nem az én akaratom, ahogyan az előtte lévő korszakban, ahol minden a muszáj-törvény alapján ment végbe, aminek megmásíthatatlanul felfelé fejlődés volt az eredménye.

Most az a kérdés érdekel benneteket, mióta eleveníti meg ember a Földet? Eközben mindig csak az értelemmel bíró, önmaga fölött rendelkező emberre gondoltok, és magatokat ennek az utódjának hiszitek.

Ádám volt az első ember, aki felelősséget viselt gondolatai és cselekvéseiért, bár a világ minden táján voltak már emberhez hasonló lények. Azok sok olyan dolgot megtettek, amihez ti az emberi gondolkodást feltételezitek, holott csak szellemi intelligenciák hajtották őket. Ezek a lények tehát a magasra törekvő szellemi lénynek csak a külső burkát szolgáltatták, és muszáj állapotban tették meg azt, amit a majdani ember fejlődéséhez szükséges volt. Olyan emberfajok voltak, akiknél az ösztönszerűség mindenben erősen áttört, de nem viseltek érte felelősséget, inkább ahhoz járultak hozzá, hogy a felszabadult szellemi újból megtestesülhessen.

Minden azt szolgálta, hogy olyan területeket készítsenek, ahol a leendő ember leteheti utolsó akarati próbáját. Ezek a lények is már nagyon hasonlítottak formájukban az emberhez, amint eljött az idő, hogy a bukott ősszellemek ismét visszakapták szabad akaratukat, hogy végérvényesen eloldódjanak a kötött formától, és ezekben megtestesülhettek. Mert mindig szabadultak föl szellemek, akik újból testet ölthettek. Az előemberek is mindig tettek szabaddá szellemit, és azok fejlődése is mindig előbbre lépett, amelyek kötött állapotban az egész Föld fejlődését vitték előbbre. Ezek számára is elérkezett az idő, hogy döntést tegyenek. A Megváltó-korszakoknak ez volt a kezdete. Jelenetős az emberek számára, mert a szabad akaratot és az értelmet használni kellett, tehát a lény tudatos életet élt.

Ezeknek a korszakoknak a kezdete is már régen elmúlt, és már nem tudtok róla számításokat tenni. Viszont akaratom folytán fönmaradtak a fontos korszaktörténetek, amelyeket ti áttekinthető időkre szétosztottatok, de ez teljesen érdektelen a magatok fejlődésére nézve.

Viszont végtelen hosszú időt vesz igénybe a bukott szellemek felfelé fejlődése, emiatt képtelenek vagytok az elő-időt megállapítani, ugyanúgy az emberi testbe öltözésnek is olyan terjedelemben kell végbemenni, hogy örökkévalóságokra van szükség. Nem lehet ezeknek a korszakoknak a kezdetét kutatásszerűen megállapítani. Elképzeléseitek még mindig vannak, de az a tökéletlenség velejárója, és benne van az emberi természetben, hogy mindent lehatárol.

Viszont arra az időre nem akar lehatároltságot elfogadni, ami még előtte van. A kezdetet soha nem utasítja vissza, de a vég bekövetkezése lehetetlennek tűnik. Az első nem is fontos, de az utóbbi annyira fontos, hogy az embernek arra kellene összpontosítania minden figyelmét, ami még előtte van. Ez a Megváltó-korszak a végére ért, ahogyan előtte már számtalan hozzá hasonló. Viszont

MEGVÁLTÓ TERVEM FÖNNMARAD. Tehát a Megváltás Művének értelmében nincs soha "vég". A végtelen számú elbukott szellemnek szintén végtelen hosszú a visszatérési ideje. Ezeknek a bukott szellemeknek mindig adok lehetőséget, hogy a mélyből följussanak a világosságra – hozzám, akitől egykor kiindultak.

Amen.

B.D.Nr.2513

1942. 10. 16.

Az elő-idő emberei - Felelősség

Végtelen hosszú periódusok alatt fejlődött olyanná a Föld, hogy megszámlálhatatlan élőlény tartózkodási helye legyen. Tehát hogy tulajdonképpeni feladatának megfeleljen, és a szellemi fejlődés fokozásának az állomása legyen. A fejlődésnek ebben a szakaszában az élőlények másfajtajúak voltak. Ha az élőlénynek egyáltalán életlehetősége volt, akkor mintegy illeszkedett a fejlődés alatt álló Földhöz.

A fejlődés szakaszai sokfélék voltak és egy bizonyos állapot kellett ahhoz, hogy a Föld felszínén élőlény lehessen. De minél jobban fejlődött a Föld, annál számosabb lett rajta az élőlény. A föld fejlődése külső formájában is haladt, és ugyanúgy a magasabbra fejlődés céljából rajtalévő élőlényeké is. Mégis elgondolhatatlanul hosszú időre volt szükség, de meg kellett lennie ennek a fejlődési menetnek, mert a Földön és a Föld feletti szellemnek először a kötött állapotban kellett méltónak mutatkozni – ezt jelentette ugyanis minden egyes teremtetett dolog a szellemi számára. A fejlődésnek ebben a szakaszában a szellemi megállta a próbát. Lassan fölfejlődött és élőlény lett.

Az életfeltételek jelentősen nehezebbek voltak, de megállta helyét és lassan egyfajta emberré fejlődött – aki azonban nagyon különbözött a mostani idő emberétől. Még ítélet alatt álló lény volt, azaz ösztöne szerint cselekedett. Bizonyos mértékben még vezetést kapott anélkül, hogy az értelem és szabad akarat

birtokában lett volna. Olyan lény volt, aki külsejét tekintve hasonlított az emberre, de különben az állat fokán volt, és az isteni természet-törvény szerint cselekedett. Tehát mindent ösztönösen tett, anélkül, hogy tettének tudatában lett volna. Ennek a lénynek még nem kellett felelősséget vállalnia, életét a "múzsáj-törvény" szerint élte, és az uralkodó intelligenciák hajtották. Azok pedig Isten akarata szerint nyilvánultak meg a lényekben.

Ezek az élőlények a primitív földfelszínnek a megfelelői voltak, de bizonyos mértékben mégis hozzájárultak a Föld további fejlődéséhez, és öntudatlan tevékenységük meggyorsította a földfelszín átalakulását. Így a földfelszín mindig alkalmasabb lett, hogy haladottabb fejlettségű lények legyenek rajta. Míg aztán ezt a fejlettebb Földet az első emberek kapták tartózkodási helyül, akik már föl voltak ruházva értelemmel és szabad akaráttal. Ezek magától Istentől vezetve mindent hasznossá tehettek volna a maguk számára, tudatos életet él-

hettek volna, ami a Földön való testbe öltözésnek a tulajdonképpeni oka és célja volt. Mint ilyennek most már az embernek Isten előtt felelősséget kellett vállalnia a maga gondolkodása és cselekvése felől. Elért egy bizonyos fokú érettséget, és képes volt az Isten akarata szerinti életre. Ennek a képességének megfelelően azért is felelős volt, hogy hogyan használta életét. Minden adományát értékesíthette, de az ebben a testbe öltözésben gyakorolt életvitelének a következményeit is elébe tárták. Tehát szabad akaratát használhatta.

Amen.

B.D.Nr.9015

1965. 07. 14.

Preadamiták

Sok idővel ezelőtt, hogy az értelemmel és szabad akarattal fölruházott emberek megjelentek a Földön, léteztek már hozzájuk hasonló emberformájú lények, akiknek az volt a feladata, hogy alkalmassá tegyék a Földet az utánuk következő emberiség számára.

Ösztönszerűen, azaz a természettörvénytől hajtva végezték a munkát, amennyiben azért tevékenykedtek, hogy fenntartsák magukat. Gyümölcsöket gyűjtöttek, szántóföldi termékeket arattak, lakást építettek magunknak. Mindent megtettek, ami ösztönszerűen előnyt jelentett. Viszont tevékenységükért nem lehetett őket felelősségre vonni, mert bennük még nem az a lény testesült meg, akiben együtt lett volna a bukott ős-szellem minden részecskéje. Már nagyon hasonlítottak az emberhez, testileg ugyanolyan alakkal bírtak, de nem volt éntudatuk, és egymás között sem tudták egymást megérteni. De igen erős volt a vágyuk, hogy fenntartsák magukat, és olykor igen magas kort értek el. A Teremtés szolgálatára voltak, amennyiben hozzájárultak a Föld átalakításához, amely egyre jobban arra lett felkészítve, hogy az ember igényeinek megfelelő tartózkodási hely legyen.

Ezeknek az embereknek még nem volt feladatuk. Végsősoron a még nem teljes tökéletességű összellemegek utolsó tartózkodási helyei voltak, amit később mint értelemmel és szabad akarattal fölruházott emberek folytattak. Tehát ezeket az embereket – a preadamitákat – nem lehetett igazi embernek tekinteni, mert kinézetük, lényük, tevékenységük inkább az állatéhoz hasonlított, amely még messze hátrább volt a fejlettségben. Csak a formájuk volt emberhez hasonló, ezért nevezték el őket később előembernek. De az igazi emberrel nem bírta el az összehasonlítást, aki a szabad akarat és ismeret birtokában volt, amelyet értelem szerint helyesen használhatott.

Tehát nem mondható, hogy az ember ezekből fejlődött. Az ember egy "új teremtés" volt, akiket Isten akkor helyezett ide, amikor már igen sok összellemeget várt megtestesülésére. Az előember egyike azoknak a teremtményeknek, amelyek azt a célt teljesítették, hogy otthont teremtettek az utánuk következő embereknek, és garantálták vele a gondtalan földi életet.

A preadamiták emberhez hasonló lények, akiket nem lehetett felelősségre vonni, mert még állati életet éltek, ahol minden ösztönük felszínre jutott. Nem volt éntudatuk, és már jóval az ember előtt csoportokban éltek azokon a helyeken, ahol később az emberek is tartózkodtak, akik számára rendszeres tevékenységükkel a területet előkészítették. Ez a készség már velük született, és nagy területek megművelésében jutott kifejeződésre. Az életfontosságú szubsztanciákat tervszerűen kiszórták, és ismét learatták.

Mindez öntudatlanul, természetük ösztönérzésével tették, hogy fenntartsák magukat. Küzdöttek egymás ellen is, és az erősebb győzött. Ezzel hozzájárultak, hogy mindig új szellemlények inkarnálódtak – ha csak rövid időre is. Ezzel bebizonyították erejüket, és a többé-kevésbé erős ösztöneik felszínre kerültek. De minél hosszabb ideig éltek, annál gyöngébbek lettek ezek az ösztönök. Majd lassan megérlelődtek, hogy mint ember fellépjenek az utolsó testbe öltözésbe. Tehát az első emberek földi léte előtt már hosszú ideig emberhez hasonló lények éltek, de ezeket az igazi emberrel semmiféle kapcsolatba nem lehet hozni. Bár külső formában hasonlítottak, de úgy éltek mint az állatok, ösztöneikben is, és továbbnemződésben is. Lelki szubsztanciájuk alapján fejlődtek, és a sok teremtetten dologhoz tartozik, amelyek ismét eltűntek, amikor földi feladataikat teljesítették. Tehát amikor a szellemlények számára már szükségtelenek voltak, hiánytalanul kihaltak, mint a többi teremtetten dolog, amelyeket a Föld a felszínén hordott, majd újabb teremtetten dolgoknak adtak helyet.

Tehát az első emberek előtt már hosszú időn át éltek emberhez hasonló lények, akikről azonban nem lehet azt mondani, hogy ebből az emberelőtti formából fejlődtek a mai formájú emberek. A mai ember egy új teremtmény, el látva értelemmel és szabad akarattal, akiknek igaznak kellett bizonyulniok, tehát éntudatuk is volt.

Hogy a preadamiták milyen fokig voltak intelligensek, az végsősoron a bennük rejtőző lélekreszecskektől függött. De ezek a preadamiták nem voltak gondolkodóképesek, és intelligenciájuk is csak az alkotó tevékenységben jutott kifejezésre, tehát amit öntudatlanul tettek. Viszont ez a tevékenységük csodadolgokat hozott létre, ahogyan még néhol látni lehet. Utakat hoztak létre, amelyeken egymást elérték, földalatti utakat, hegyszorosokat készítettek. Tehát megteremtették a feltételeket az utánuk következőknek, hogy azok – amikor eljön az idő rá, tehát amikor az első ős-szellemek megtestesülhettek – helyes módon élhessenek. Minél több ős-szellem várt a megtestesülésére, annál jobban kihaltak az előemberek. Ez lépcsőzetesen ment végbe, míg aztán az ember elevenítette meg a Földet, és elkezdődött számukra a próbaidő, ahol minden egykor elbukott ős-szellemnek igazolnia kellett magát. Az embernek azért kell szabad akarattal, értelemmel és éntudattal rendelkezni, hogy járhasa azt az utat, ami újból visszavezeti az Atyához, akitől egykor elindult.

Amen.

Mióta él ember a Földön?

(Az előemberről lehetetlen minden időbecslés)

Nehogy azt érezzétek, hogy elhagytalak, mindig tudom, hogyan bánjak veletek és csak jöjjetek hozzám minden aggodalmatokban és gondotokban – mindig kaptok választ. Tudom mi aggaszt benneteket, és kész vagyok levenni rólatok, csak adjátok át nekem bizalommal. Ne aggódjatok – gondolok rátok, tudom mi nyomaszt, és milyen kérdések foglalkoztatnak.

Az emberek már végtelenül hosszú idő óta élnek a Földön. Az időbecslésnek, amit az Atyák Könyvéből kiolvastok, csak annyiban van létjogosultsága, hogy kiszűrhetitek belőle az akkori idők emberének a szellemi állapotát. De azt már nem lehet meghatározni belőle, hogy az emberi nem mióta népesíti be a Földet. Az eseményekből is csak azt rögzítették a maguk tájékozódására, amelyek fontosak voltak az emberek fejlődésére. De az események időtartamát már nem lehet megállapítani és nem is érnétek el vele helyes eredményt.

Az viszont biztos, hogy sok földi korszak van mögöttetek. Azt is megállapíthatjátok, hogy az ember ugyanaz a teremtett lény maradt, aki már akkor is volt. Értelmét ugyanazok a problémák mozgatják és ma is gondot okoz, amikor a létről és a lét okáról vagy céljáról van szó. Viszont az adományt, hogy valamit fontolóra vegyen, már kezdetben megadtam az embernek.

Az emberek már abban az időben is felfedezték, hogy voltak előzetes teremtmények, de nem ismerték el, mint hozzájuk hasonlót, mert meglehetősen mások voltak mint ők. Az első emberek tudták, hogy ugyanolyanok mint ők még nem éltek a Földön, ők "új teremtmények" voltak. Tudták, hogy ők egymással eszmét cserélhetnek, és ezt közüjük mindenki megteheti, előttük ilyen lények nem voltak. Ugyanúgy nem ismertek minden előzetes teremtett dolgot sem, holott maguk is átmentek ezeken, mielőtt mint ember megtestesülhettek.

Ugyanabban az időben a preadamiták nem éltek együtt az emberrel, mert az előbbiek már kihaltak, amikor az ember megjelent. Tehát együttes élés soha nem volt, mert ez nem felelt meg örök Tervemnek, amely nem engedett semmiben hiányosat létrejönni olyan időben, amikor a tökéletes embernek a Teremtés koronájaként kellett megjelennie. Tehát ezeknek az embereknek nem volt ismeretük az előemberről, nem ismertek semmit a hosszú útról a Földön át. Tehát tökéletesen új teremtmények, akik lelket vehettek magukba. Az ember számára most egy teljesen új földi út kezdődött, amelynek a célja a velem való végérvényes egyesülés volt.

Hogy az ember ezt a végső egyesülést a saját hibájából nem érte el, annak az előzetes állomásokhoz nincsen semmi köze, mert ha megtestesülhetett mint ember, akkor biztos, hogy elérte az érettségnek azt a fokát is, ami az" ilyen testbe öltözést megengedi. Az ember számára lehetetlen, hogy pontosan meghatározza földi tartózkodásának pontos idejét, és magyarázó felvilágosítást sem kap

róla, mert teljesen érdektelen, hogy megállapítsa, már mióta él ember a Földön. Éppígy megállapíthatatlan, hogy hol mindenütt éltek előemberek. Az viszont biztos, hogy léteztek, mindenütt megelőzték az embert, az ősidőben mindenütt jelen voltak mint teremtmények. Ugyanúgy biztos, hogy mint teremtett dolgok, végtelen sok lélekrészecske kiérlelődését szolgálták, és ezeknek a részecskéknek a magasabbra fejlődéséhez hozzájárultak, majd testet ölthettek az emberben.

Időszerint ezt már megállapítani nem lehet, ez nem lehetséges. Csak becslés alapján állapítható meg ez időpont, de soha nem lehet tudni, hogy az mennyire biztos. Hiszen minden ember élete lehatárolt, de az én Teremtésem már Örökkévalóságokon át létezik, és még Örökkévalóságokig fönmarad – amíg a világosságot eléri. Akkor majd azt is tudjátok, hogy számomra az örökkévalóság fogalma is csak annyi, mint egy múló pillanat.

Amen.

B.D.Nr.9022

1965. 07. 22.

Előember?

Csak forduljatok hozzám ha kérdétek van, és én nem vonakodok választ adni. Ti nem tudjátok, hogy a teremtés ténye örökkévalóságokig tartott, mert a mostani időfogalmakkal mértek, míg a teremtés örökkévalóságokat követelt, és értelmek azt nem képes fölfogni. De jól vagytok tájékozódva, amikor azt mondjátok, hogy a preadamiták hosszú idővel az ember megjelenése előtt éltek. Azt az embert kell igazi embernek tekintenetek, akit én-tudata, értelme és szabad akarata tett emberré. De ez nem zárja ki, hogy ne tudtak volna az előemberről, tudtak létükről, azt sok idővel előbbre tették, mint az igazi ember megjelenését. Az pedig már a vízözön után volt, amikor fönről világosságlényeket küldtem az emberek közé, akik fölvilágosították őket minden teremtményről. De előtte minden ilyen ismeretlen volt nekik, tehát előzőleg nem volt semmi ismeretük emberhez hasonló lényről ott, ahol mindig is emberek éltek, és már ezek a lények is kihaltak. Mivel az ember lassan népesítette be a világot megfelelő érett őszellemeikkel, a teremtés végtelenül hosszúra nyúlt. Ezért a Föld nem volt mindenhol egyformán népes. Ezzel szemben a preadamiták akkor haltak ki, amikor az ember nevű teremtmény megjelent. Tehát az előember nem élt egyidőben az emberrel. De az ember is különböző időben lett a Földre helyezve, mert a Föld is különféleképpen formálódott. Erre szükség is volt, mert az őszellemeik is különféleképpen fejlődtek – de ezt ti még nem tudjátok helyesen felfogni. Nem úgy volt a dolog, hogy ütösszerűen egyszerre csak ott volt a Földön az ember. Inkább szakaszos teremtésről lehet beszélni. És minden ilyen szakasz hozott preadamitákat mielőtt az ember – az utolsó teremtett forma – éntudattal, értelemmel és szabad akarattal megjelent volna.

Amikor azt a kifejezést használom, hogy "azonos időben", akkor azt akarom mondani vele, hogy azonos teremtési periódusban. De az olyan hosszú,

hogy számokkal nem lehet kifejezni. De az előemberek mindenütt megelőzték a tulajdonképpeni embert – mert nálam nincs időfogalom, és ezer év annyi, mint egy nap. Az egész teremtés annyi időt vett igénybe, hogy az embereknek már nincs rá időfogalmuk. De az nem tagadható, hogy az anyagtól kezdve a kő, növény és állatvilágon keresztül az emberig minden kifejlődött, és én a kifejlődött lélekrészecskék számára mindig egy új külső-formát teremttem. Az a kifejezés: "kifejlődtek és következő lényig" csak a lélekrészecskékre vonatkozik, viszont a külső forma mindig egy "újonnan alkotott teremtmény formája" volt, amely mindig kihalt, amikor feladatát hiánytalanul teljesítette. Ezért pusztult el sok lény, amikor az ember az életbe lépett, és maguk teremtettek és alkottak akaratak szerint.

Tehát az ember ugyanabban az időben nem élt együtt az előemberrel, de ez nem zárja ki, hogy ugyanabban az időben éltek a Földön, csak helyileg messze távol voltak egymástól, és így nem tudtak egymásról – mert ott még nem jött el az idő, hogy az ember megfelelő szükséges életfeltételeket találhatott volna. Csak azt kell tehát tisztázni, hogy a Földet nem népesítette be együtt a felelősséggel bíró ember, hanem hosszú idővel a preadamiták után érkeztek. Míg az előemberek még léteztek ott, ahol a Föld fejlődése még hátramaradott volt.

Nehéz számotokra olyan képet alkotni, ami magába foglalja a teremtés egész menetét, ahogy az lejátszódott. Egyrészt az időkülönbségeket nehezen képzelitek el, amelyben mindez történt, másrészt nem tudjátok elképzelni a mérhetetlen teret, amelyet a bukott szellemek lélekrészecskéivel kellett megeleveníteni. Azonkívül sokféleségre volt szükség, amit egyedül az én gondolkodásom tudott megoldani. Magam előtt láttam a legkisebb teremtett dolgot is, és ugyanakkor a kiteljesedett dolog is ott volt. A Teremtés mindig nagyobb formájú dolgokat kapott, csak úgy hemzsegett a sok különféle formájú teremtett dolog, amelyikből mindegyik a neki megfelelő helyet kapta, ahol érlelődése végbemehegetett.

Így az előember olyan teremtett dolog volt, amelyet mindig oda helyeztem, ahol várni lehetett, hogy az eljövendő emberi nem majd birtokába veszi, hogy érlelődését ott végbevigye. Sokirányú teremtő akaratom mellett azonban kikapcsolódott az a lehetőség, hogy a Föld mindenütt egyforma föltételekkel bírjon. Még ma is vannak tájak, ahol ember nem tud létezni, mert hiányzanak hozzá a feltételek – de ehhez megvannak a magam okai.

Az viszont biztos, hogy az ember külső formájának a megalkotása szerete-tem műve volt. Az embert mint képmásomat teremttem – és lelke szerint neki is képmásommá kell válnia. Ezt az előembernél nem lehetett volna megtenni. Az nem tudott volna fölfejlődni arra a fokra, ahol ma az ember áll – teljesen eltekintve attól, elérte-e a lelki érettséget, vagy nem.

És ha föltámad bennetek az a gondolat, hogy tévedésben engedlek élni benneteket, úgy gondoljátok meg, hogy ti értelemszerűen hamis elképzeléseket csináltok magatoknak és pedig azért, mert gondolkodástokban AZ ÉRTELEM

HAMAR BEKAPCSOLÓDIK, HA NEM ÁLLTOK ELÉG ERŐS KAPCSOLATBAN VELEM. De én mindig azon fáradozom, hogy megmagyarázzam a látszólagos egyenetlenségeket is, mert olyan oktatásban kell részesülnötök, ami megfelel az igazságnak. A magasba fejlődés lassú menete gyakran arra a nézetre indítja az embereket, hogy a fejlődést tisztán testileg – tehát a külső formát illetően – kell érteni. Én pedig mindig csak a lelki fejlődést értem alatta, tehát minden egyes teremtett dologban a lelki szubsztanciák fölfelé való fejlődését. Így teremtő művem sokféle külalakú teremtett dolgot fogott át, amelyek ugyan csoportokként azonos teremtményeknek látszottak, de ezeken belül is végtelen sok csoportból álltak, ahol mindegyik eltért a másiktól, és ez azonos jelleggel mindig megisméltődött – tehát egy önmagában való továbbfejlődésről nem lehetett szó.

A lelki szubsztanciák fokozódó érlelődésével ismételten újabb külformák keletkeztek, ami az ember külformájával, mint "ember"-rel fejeződött be. Neki pedig végbe kellett vinni utolsó feladatát a Földön – hogy átszellemítse magát. Hogy azzá a teremtménnyé alakítsa magát, aki kezdetben volt, és lezárhassa a földi menetet, és visszatérjen hozzám, ahonnan kiindult. Hogy ehhez az átalakuláshoz minden előzetes teremtmény hozzájárulhatott, nagy boldogság számomra, mert ezt a folyamatot egyszer majd annak a teremtett dolognak is eredményesen végig kell vinni.

Mindezt csak korlátolt mértékben lehet megismertetni az emberrel, akinek a gondolkodása határok között mozog. Bár a világosság állapotában hirtelen is megérthető, hogy hogyan függ össze mindez, és a külformáknak mi volt az oka. Ennyi elég a földi élet számára, ha van benne annyi világosság, hogy maga megközelítően felfogja, és embertársai részére egy halvány képet tud nyújtani, hogy mi a Teremtés oka és célja. Az akarata a döntő minden egyes lénynek, hogy Megváltó Tervembe mennyire képes behatolni, mert annak mindig a teremtményeim boldogsága a célja.

Amen.

B.D.Nr.6591

1956.9.7.

Ismeret a lélek előzetes fejlődési menetéről

A vég előtti utolsó időben célravezető mindenkinek megismerni a lélek előzetes fejlődési útját, főképp akik közömbösen mennek át az életen, és nincsenek tudatában, hogy lelküknek felelősséggel tartoznak. Bár ezek az emberek nem is akarják elfogadni ezt az ismeretet. Ennek ellenére új nézőpontot nyithat meg előttük, amelynek alapján életvitelüket szemlélhetik. Ez magyarázatot szolgáltatna sokmindenre, ami eddig tisztázatlan volt előttük. Gondolkodásra indíthat és nyugtalanná is teheti őket, amikor az életükre gondolnak. Ha megfelel a valóságnak ez az ismeret, akkor nem is kételkedhettek már semmiben. Egy gondolkodó ember nem tudja mindezt minden további nélkül visszautasítani,

mégis csak kevesen lesznek, akik elfogadják. Pedig a vég előtt sok embert még magára ébreszthetne, és okot szolgáltatathatna, hogy Isten iránti beállítottságuk megváltozzon.

Ennek az ismeretnek a közvetítése is azok közé tartozik, amelyeket Isten szeretete fölismerésére használ. Bepillantást enged örök Megváltó Tervébe, mert ennek a MEGVÁLTÓ PERIÓDUSNAK A VÉGÉVEL BECSUKÓDNAK A TÚLVILÁG KAPUI.

A további megmaradás számára két lehetőség lesz: VAGY EMBER LESZ AZ ÚJ FÖLDÖN, vagy MINT RÉSZECKÉKRE OSZLOTT SZELLEMI LESZ SZÁMÚZVE AZ ÚJ TEREMTÉSBE.

Erre az ismeretre eddig nem volt szükség, mert a még meg nem érlelődött szellemi kiérlelődhetett a túlvilágon, ahol elég ideje lesz rá. De ha a végidőben ez az idő nem áll rendelkezésre, akkor Isten mindenféle más módon akarja az embert egy bizonyos érettségi fok elérésére segíteni, amely fölöslegessé teszi az anyagba való száműzetést.

Bár a szellemben törekvőnek már mindig megadatott, hogy bepillantassanak Isten Megváltó Tervébe, de többnyire csak a maguk fejlődése érdekében, és azok számára, akik tudásszomjukban oktatást és fölvilágosítást kértek Istentől, és a kérésük meghallgatásra talált. A végidőben azonban el kell terjeszteni ezt az ismeretet az emberek között, hogy figyelmeztetésükre szolgáljon. Az emberektől ugyan elvétellett születésükkor, hogy visszaemlékezzenek lelkük fejlődésének hosszú útjára, de ha elhiszi a lélek fejlődésének végtelen hosszú útját, úgy ez bizonyos felelősségérzetet ébreszt benne, és a hitetlenek is meggondolásra juthatnak a maguk életútjára vonatkozóan. Ez az ismeret, mint csendes figyelmeztetés, ismételten felmerülhet benne annyira, hogy gondolatban mégis foglalkozik vele. –

Ezek a magyarázatok esetleg kiegészítik néhány embernél a hiányos ismeretet, hamarabb elfogadják, mert fölismerhetővé válik előttük a Teremtés oka és célja. Ez azok számára jó, akik tudnak fontolgatni és szeretnének hinni, de logikus magyarázatot kérnek ahhoz, hogy hinni tudjanak. Ezeknek az embereknek ezzel Isten mentőövet dobott, ami szilárd talajra vonja őket, és megtalálják az utat is, amelyen az ismeretet megkapják. A Megváltó Tervről és a lélek végtelen hosszú fejlődési menetéről is azokhoz vezet Isten az ismeretet, akiknek szükségük van rá. Bár nem szükséges, hogy minden ember ismeretet szerezzen róla.

Isten minden egyes ember megfontolásait és gondolatait ismeri és vagy választ ad, vagy megszünteti megfontolásait. De amit tesz, azt nem teszi cél és értelem nélkül. És amit a Földre vezet mint tudást, azt is célravezetőnek ismeri föl a maga bölcsességében.

Amen.

A lélek elő-fejlődési útja

Az embereket nehéz meggyőzni róla, hogy megtettek már egy végtelenül hosszú utat, amíg elérték, hogy emberi létüket elkezdhessék. Azért nehéz meggyőzni erről őket, mert ez az ismeret nincs benne az Evangéliumban, ami minden egyházi szervezet alapját képezi. De isten azt is tudja, miért nem horgonyozta ezt le benne, miért nem adta át tanítványainak feladatként, hogy ezt az ismeretet terjesszék. Jézus biztos erről is adott oktatást tanítványainak, de feladatul az isteni Szeretet tanítását adta.

Az Isten és felebaráti szeretet parancsait tette meg az Evangéliumok tartalmának, hogy ezen a Földön ezt kell az embereknek hirdetni, és ő is ezt tanította nekik. Mert minden ember, aki a szeretet tanítását a saját ügyének tekinti, az állandóan mélyebb tudásra jut, és majd abba az ismeretbe is behatol, ami az emberi lélek végtelenül hosszú, előzetes útjáról szól, akinek a Földön már csak az utolsó akarati döntését kell megtenni.

Valóban, a szeretet-parancs az első és legfontosabb parancs, és semmilyen más, akármilyen mély ismeret nem használ az embernek úgy, mint amikor a szeretetet éli. Ha nincs szeretete, a meglévő ismerete is csak egy meg nem értett gondolatanyag lenne számára, mert a fölismerés kulcsa a szeretet, és szeretet nélkül minden érthetetlen maradna. Ezt bizonyítja a mostani idő is. Az emberek ezeket az ismereteket nem hiszik el, mert nem ismerik föl mindaddig, amíg az ember gondolkodását a szeretet tisztultabbá nem teszi. A szeretni akaró ember gondolkodik fölötte, és nem áll visszautasítással vele szemben. Talán megkérdezi, hogy az ilyen lényeges ismeret miért nem jutott el már hamarabb az emberekhez, miért nem tesz említést róla a Könyvek Könyve. De erre is az a válasz érvényes, hogy **A TUDÁS CSAK AKKOR ÉRTÉK AZ EMBERNEK, HA A SZERETET ÁLTAL MÁR ELEVENNÉ LETT.**

Ezért – amint elérkezik rá az idő – minden szeretetteljes ember a mély ismeretekbe is bevezetést kap. Mivel az emberek röviddel a vég bekövetkezése előtt állnak, éljenek minél tudatosabban. **AZ ELŐZETES FEJLŐDÉSI MENETRŐL VALÓ ISMERET** is elmélyítheti az emberekben a felelősségtudatot. Ezt a közeli vég láttán nem lehet lekicsinyelni, mert azok az emberek, akik még nem tudnak hinni, gondolataik által indítékot kaphatnak, hogy életvitelüket megváltoztassák. Másrészt annak nincs is ismeretekre szüksége, aki Isten akarata szerint szeretetben él, mert a túlvilági Birodalomban való lépésénél villámszerűen kapja az ismereteket. Világosan és tisztán elismer mindent, ami hihetetlennek tűnt neki a Földön, vagy teljesen ismeretlen volt előtte.

A végidőben Isten részéről megtörténik minden, ami megkönnyíti a lélek célhoz jutását. Rámutat földi feladatára, és a feladat teljesítésének nagy jelentőségére. Tekintettel a vég közelségére, ismeretet kap a már mögötte lévő fejlődéséről, de nem kap rá bizonyosságot, mert azt minden ember megszerezheti magá-

nak, ha szorgalmasan gyakorolja a szeretetben való élest, mert az tiszta világosságot hoz neki, és megajándékozhatja pld. a képességgel, hogy tisztán lásson szellemben.

Az ember ekkor észrevenné a különféle teremtet dolgokban a fürge szellemi tevékenységet. Mindjárt más szemekkel nézné a növény és állatvilágot, és már lennének kétségei, hogy maga is átment ezeken az előzetes fejlődési állomásokon. De ennek magas szeretetfok a feltétele. Ezért elsőrendű fontosságú az isteni Szeretet-tanítás, azaz a szeretet-parancsok teljesítése döntő fontosságú lesz a Földön elérhető tudás és felismerés fokára.

A szeretet feltétlenül fontos – a tudás nem szükséges annyira, mert ha szeretetben élt a Földön, akkor halálakor hirtelen a legvilágosabb világosságban állhat. Ezért nem kell csodálkozni, ha az Evangélium nem tesz valamiről nyíltan említést, ami elrejtve úgyis megvan az emberben.

Isten szavának sokféle jelentése van, amit a Földön szeretetben élő ember majd csak később ismer meg. Az embernek a teremtményekben való előzetes életéről is majd sok utalást talál. Ezért majd azon igyekszik, hogy ismereteit felebarátainak továbbítsa, de ismeretre azok is majd akkor jutnak, ha őket is betölti a szeretet.

Amen.

B.D.Nr.8819

1964. 06. 24.

Ki hiszi el az emberi lét előtti hosszú folyamatot?

Amióta elbuktatok mellőlem, az évek äonjai mentek el. Ez egy olyan időfogalom, ami számotokra érthetetlen. De ennek az érthetlenségnek véget vehettek, ha az a vágy hajt benneteket, hogy végérvényesen hozzám jussatok.

A legfinomabb részecskékre felosztva tettétek meg fejlődéstekek menetét, és előttetek már létezniök kellett minden teremtet dolognak. Így végtelen időkbe tellett, amíg az egykori őszellem részecskéi ismét összetömörültek. Fejlődéstekek minden szakasza számtalan előzetes fokot zárt magába, amelyekből egyet sem lehetett kihagyni. Végig kellett járnotok minden virágot, mind állatot, mert nem tudtok MEGLÁTNI SEMMIT, ami lelketekben még nem öltött alakot. DE KI HISZI EL EZT? Ki hiszi el, hogy ti emberi létetek előtt végtelen időn át léteztetek – és ki vonja le belőle a következtetést, hogy ez a hozzám, az Atyai Házhöz vezető út utolsó szakasza, hogy átadjátok nekem a magatok akaratát, és végképp befejezitek a fejlődés hosszú útját? Mindezt csak elhihetitek. És ha elhittétek, mindent megtesztek, hogy elérjétek a befejezést, a formától való megszabadulást. – De kérdem, ki tudja nektek bebizonyítani mindannak az ellenkezőjét, amit egyenesen tőlem tudtatok meg? Ki tudja másképpen megmagyarázni a földi élet célját és okát? És miért adtok annak hitelt, aki az életet mint öncélt állítja elétek?

Mert szellemi sötétség fog körül benneteket, és ez ellenfelem műve – a tőlem való elszakadástok is az ő műve volt. Ezt a szellemi sötétséget csak az szünteti meg, ha igazi magyarázatot adok róla és rátok bízom, hogy elfogadjátok-e vagy nem. Amikor azt a gondolatot teszem szemetek elé, hogy ismét a szilárd anyagba lesztek száműzve, és ha ettől óvlak és figyelmeztetek, keressétek a szabadulást ezektől az utolsó bilincsektől, amelyek még megkötnek, akkor meg kell éreznetek, ez még irántatok való szeretetemet bizonyítja, mert vissza akarlak nyerni magamnak.

De ti nem hiszitek el ezt. Inkább a halál utáni teljes megszűnésben hisztek. Megszűntök – de nem szellemi szubsztanciátokon. Elvéteztik tőletek minden öntudat, és ti magatok ismét a fölfelé fejlődés kínos útjára kerültök. Ó – bár akarnátok hinni!

Ha belátnátok, hogy elmúlhatatlanok vagytok – és a testi halál után mindenki odakerül, ahova szellemi érettsége szerint való, hogy minden materiális formától megszabadulhattok, és végre – végtelen idők után – ismét visszatérhettek az Atyai Házba. És, hogy a földi élet rövid ideje alatt annyi akaratot kell összegyűjteni, hogy lelketeket végleg salaktalanítani tudjátok. Ekkor valóban mindent megpróbáltatok, mert azok a dicsőségek, amelyek a túlvilági Birodalomban várnak rátok – soha el nem múlnak.

De ti honnak veszitek a bizonyítékokat arra, hogy ezzel az étellel minden végetér? Ki tud erre bizonytságot adni? Emberi, értelmi gondolkodástokat szembeállítjátok az én kinyilatkoztatásaimmal. De értelmeteket ellenfelem befolyása legyőzi, amint akaratotok nem fordul felém. Ezért van a nagy sötétség, mert szellemi vakságban tart benneteket, nehogy megtaláljátok a hozzám vezető utat.

Én azonban csak rendkívüli eseménnyel tudok hatni rátok, ami közletről érint benneteket. De áldott aki még akkor is hisz bennem, áldott aki arra vágyódik, hogy az igazságból oktatást kapjon. Megnyilvánulok neki és ismeretekre segítem.

Sajnálom minden teremtményemet, akik megszabadulhatnának bilincseiktől, de ellenfelem még nem adja át, mert túl gyenge az akaratuk, és az én erőm nélkül nem tudnak megszabadulni – de erőt addig nem vezethetek hozzájuk, amíg az akaratuk elfordul tőlem.

Amen.

B.D.Nr.5228

1951. 10. 06.

Azt akarom, hogy az emberiség világosságot kapjon

/ Válasz a Bietigheimből való „kellemetlen üzenetek”-re/

Világossághordozókat képeztem ki magamnak, akik a maguk szellemi gazdagságával hozzájárulnak az emberek szellemi megvilágosulásához. Az is-

meretet természetfölötti módon kapták, és az teljesen megfelel az igazságnak, mert én magam vagyok az igazság.

Az igazságot magam vezetem a Földre, hogy az emberek a szellem sötétjéből kiutat találjanak, és a tiszta világosságban éljenek. A szeretet és irgalom Istene vagyok. Tudom, hogy gyöngék és bűnösök vagytok. Segíteni szeretnék, és nagy elnézéssel és türelemmel odáig akarlak vezetni, hogy magatokat felismerjétek és elinduljatok felém. Egyszer lejár az idő, ami vándorlástokra van adva a Földön. Ezért állítom folyton szemetek elé, hogy hogyan éljétek, és milyen sors vár rátok, ha akaratom ellenére cselekesztek. Mindezt küldötteim által tárom elétek, tehát azokkal, akik az én nevemben adnak hírt rólam és akaratomról.

A szeretet Istene vagyok, mégis igazságos Isten, és SZAVAIMAT MINDIG TELJESÍTEM. Tudjátok, hogy ez mit jelent? Hogy mindig teljesül, amit megígértem, ha ti akaratom szerint cselekesztek. De azt is jelenti, hogy hibátlanul bekövetkezik az is, amit mondtam, hogy az eredmény az irántam való ellenállástok következménye lesz. Az örök Rendnek fönny kell maradni, és örök Rendem törvényéhez az is hozzátartozik, hogy egy bizonyos ok bizonyos hatással bír.

Mindennek megvan a maga ideje. Amint lejár ez az idő, a törvény föltétlenül végbemegy. Az EMBEREK SZÁMÁRA MÁR NINCS SOK IDŐ HÁTRA. Azért jó, ha megbarátkoztok a gondolattal, ha hirtelen elhívlak benneteket, annak eleget kell tennetek. Vagy ha rendkívüli kegyelemben éltek, ÁTÉLHETÉTEK A VÉG LEFOLYÁSÁT. Bármilyen érveléssel jöhettek, az mind téves, és nem változtat örök Megváltó Tervemen, amelyet mindenki megismerhet, ha fáradozik érte, hogy szavaimat fölfogja és megértse.

Nem új a dolog, amit küldötteim által hirdetek, mert a Megváltó-korszak kezdete óta állandó utalás és figyelmeztetés megy a Földre minden látó emberhez és prófétához, és minél inkább közeledik a vég, annál sürgetőbben hallatszik. Nem az én hiányos szeretetem okozza, hogy mindez végbemegy, hiszen a vég eseményeinek az alapja szintén az én végtelen szeretetem. Lehetővé kell tennem, és támogatnom kell azoknak a fölfelé való fejlődését, akik szabad akaratukból kifolyóan vallottak kudarcot.

Semmi esetre sem lennék igaz Isten, ha egy pillanatra is elmulasztanám, hogy ne legyek tevékeny egy olyan világban, ahol a Sötétség Fejedelme mindig erősebben akar kormányozni. Holott a Föld arra van rendelve, hogy a szellem iskolája legyen – és örök Megváltó Tervem alapján újból az lesz belőle.

Amen.